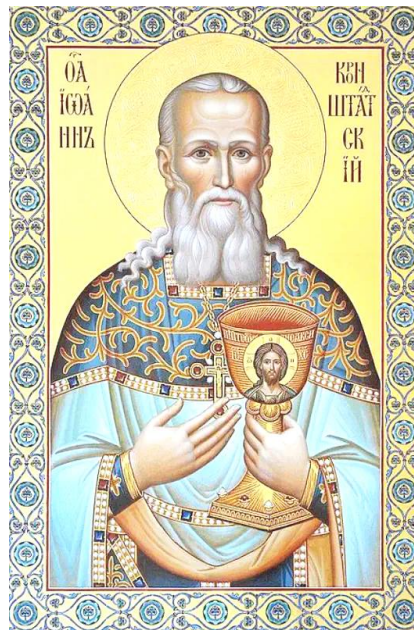

„Doamne, trimite-le lor după credința lor ! ”

Părintele Ioan deseori cerceta familia negustorului C. din Petersburg. În casa unde locuia negustorul mai stăteau trei studenți tineri care adesea luau în bătaie de joc popularitatea de care se bucura Părintele Ioan. Odată, s-au gândit să-l păcălească pe Părintele Ioan și să-și bată joc de puterea tămăduitoare a rugăciunilor sale.

K., cel mai isteț dintre ei, s-a dus la familia C. și i-a rugat ca, atunci când vine Părintele Ioan, să treacă și pe la ei, căci unul dintre colegii săi e bolnav de moarte. Tânărul Vania trebuia să facă pe bolnavul, M. trebuia să se dea drept fratele bolnavului și să plângă cu disperare lângă patul său. Zis și făcut.

Părintele Ioan l-a ascultat pe K. privindu-l țință în ochi și i-a zis: „Eu nu resping pe nimeni, am să vin și la dumneavoastră, dar să nu uitați că faceți o glumă cu Dumnezeu”. K. a rămas pe gânduri, dar totuși a insistat pe lângă părintele să treacă pe la ei. „Bine, am să vin”, a fost răspunsul. Peste zece minute, a sunat soneria. Vania s-a aruncat repede în pat și a început să geamă. K. s-a dus să deschidă ușa.

Sf. Ioan de Kronstadt,
icoană

Părintele intră, K. îl conduce lângă patul unde M. se smiorcăia. Părintele își face cruce și începe rugăciunea: „Doamne, trimite-le lor după credința lor... Amin!”.

Se ridică repede, își ia rămas bun și pleacă. K. și M. îl conduc până la ușa. În hohote de râs, se întorc în camera bolnavului. „Vania, Vania, scoală, părintele Ioan a plecat, hai, nu te mai prefăce!” De data asta, nenorocitul nu se mai prefăcea. Era complet paralizat: limba, mâinile, picioarele, toate fără mișcare. Numai privirea intensă a ochilor arăta că este viu și că ar vrea să spună ceva. Cei doi camarazi au înlemnit de groază. Repede au chemat doctori. Trei medici renumiți au petrecut noaptea lângă bolnav. Ei au declarat că paralizia este de durată și nu prea erau sorți să se vindece vreodată. „Probabil o mare nenorocire i s-a întâmplat colegului dumneavoastră, întregul sistem nervos e distrus”, au declarat ei.

A doua zi, cu primul tren, cei doi colegi au plecat la Kronstadt. Părintele Ioan n-a putut să-i primească până seara.

Când i s-a spus părintelui despre dănșii, el le-a trimis răspuns că nu poate să facă nimic pentru dănșii.

Ei au petrecut toată noaptea la ușa părintelui. Dimineața, când a ieșit părintele, s-au aruncat în genunchi, cerând iertare. Păstorul cel bun i-a ridicat și le-a poruncit să meargă la biserică. Acolo, după Liturghie, i-a dus în fața icoanei Sfântului Nicolae și timp de aproape două ore le-a arătat unde au greșit. I-a muștrat pentru gluma lor grosolană, arătându-le că Dumnezeu nu rămâne batjocorit. „Acum să ne rugăm!” La sfârșitul rugăciunii, părintele le-a spus: „Plecați cu Dumnezeu și-L lăudați pe El”. Parcă un munte s-ar fi luat de pe spatele lor și ei au plecat în pace.

Seara au ajuns acasă. Vania le-a deschis ușa. „Vania, tu ești? Ești sănătos?” „Aproape sănătos, le-a răspuns Vania. Capul mă doare și simt o amețeală în tot trupul.”

S-a constatat că în ceasul când părintele Ioan se ruga cu prietenii lui în fața icoanei Sfântului Nicolae, Vania a început să se miște și treptat i s-a dezmoșit tot trupul. Întâi i s-a ușurat mâna dreaptă cu care și-a făcut semnul Sfintei Cruci.

(Pr. Ioan Andronic, Viața Sfântului Ioan din Kronstadt, Editura Doxologia, Iași, 2013, pag. 88-91)